І чужому научайтесь, й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXI. Ч. 55. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК П'ЯТНИЦЯ, 22-го БЕРЕЗНЯ 1974 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK FRIDAY, MARCH 22, 1974 No. 55. VOL. LXXXI.

Сенатор Юзик знову призначений до постійних комісій

Перша сесія 29-го парляменту Канади, яка тривала від 4-го січня 1973-го року, скінчилася 26-го лютого цього року, а Друга Сесія була церемоніяльно відкрита наступного дня новим генеральним губернатором Жулем Лежесм читання престольної промови.

У Сенаті, заки назначують сенаторів до постійних комітетів у новій сесії, переглядають рекорд участи членів у минулій сесії. Вуває, що деякі сенатори за невиконування своїх обов'язків дістають догану і не беруть таких під увагу, коли встановлюють членство комітетів у новій сесії.

Один із сенаторів, що дістав признання і похвалу, є Павло Юзик з Вінніпегу. Виявилося, що він мав майже перфектний рекорд участи в усіх комітетах, до яких належав. Сенатор Юзик був одноголосно апробований далі служити в тих комітетах, в яких він довго служив у справах нових законів і студій великих національних проблем, — зовнішні справи національні фінанси, парляментарна бібліотека, наукова політика та рільництво. Також його рекорд у загальних засіданнях Сенату належить до найкращих.



Сенатор Павло Юзик

Сенатор Юзик, заступник гол. предсідника УНС на Канаду, є також професором історії в Оттавському Університеті та автором багатьох праць про українців Канади, 4-го лютого почав дванадцятий рік служби в сенаті Канади. Його нова книжка в англійській мові „За кращу Канаду" включає його найважливіші промови й погляди на актуальні теми.

Католицьке духовенство етнічних груп ЗСА плянує крайову конференцію

Вашингтон. — Крайовий Центр для Міських Етнічних Справ повідомив, що 25-26 лютого ц. р. тут відбулася нарада представників католицького духовенства різних етнічних груп ЗСА, на якій рішено скликати крайову конференцію для обговорення спільних проблем етнічних парафій та етнічних груп взагальному. Конференція, запляннована на кінець квітня ц. р., має на меті заторкнути такі питання, як розвиток дільниць міст, заселених етнічними групами; етнічна ідентичність; збереження етнічних парафій тощо.

На лютневій нараді у Вашингтоні, де українську католицьку спільноту репрезентував Владика Василь Лостен, накреслено більш специфічні питання, які повинні бути порушені на цій крайовій конференції, а саме: відновлення міст („урбан ренювал"), як фактор, що винищує етнічні середовища; справа поширення етнічних студій; мешканеві проблеми старших віком громадян; літургія і культура; доля рідної мови і традиційних організацій в так званій „новій етнічності" та в житті етнічних парафій; проблеми нових імігрантів; убогість серед етнічних груп; роля парафії у здійсненні культурних, громадських і духових потреб; міжкультурна освіта в парафіях; збереження та розвиток підставових католицьких установ.

У цій нараді взяли участь священики таких етнічних груп: українці, італійці, хорвати, литовці, угорці, словаки, ірляндці та поляки. Владика Василь Лостен, промовляючи на цій нараді, сказав: „Нам потрібно коаліції етнічних проводів, яка дбала б про збереження наших етнічних парафій та околиць в яких вони находяться". Сподіваються, що на крайову конвенцію в кінці квітня ц. р. прибуде кілька соток священиків і мирян з різних міст ЗСА та що пощастить покласти підвалини для майбутньої співпраці між етнічними групами ЗСА.

НОВІ КОНВЕНЦІЙНІ ДЕЛЕҐАТИ УНС, ЯКІ ВЖЕ ПРИДБАЛИ СВОЮ „ДЕЛЕҐАТСЬКУ ДЕСЯТКУ"

Вслід за попереднім проголошенням прикладних конвенційних делеґатів Українського Народного Союзу, в останньому тижні до їх числа долучилися наступні чотири делеґати, знимки і осяги яких подані внизу. Вони придбали вже свою обов'язкову „делеґатську десятку" нових членів. Це найбільш заслужені організатори членів, які були на верху почесної листи учасників минулорічної передконвенційної кампанії. Минулого року вони придбали розмірно велике число нових членів, а саме: Михайло Кігічак з Клівленду 62 члени, Роман Татарський 83, Василь Кобіто 92 і Ярослав Леськів 16. Чотири особи — разом 253!

Від початку цього року і нової конвенційної кампанії, вони продовжують свій труд для дальшої розбудови УНСоюзу, знаючи ціну своєї праці передовсім тепер у конвенційній кампанії, яка має виразну мету: придбавши 3,000 нових членів, довести до заокруглення загального числа членів УНС до 90,000. Якщо всі делеґати на Конвенцію, а їх буде понад 400, так попрацюють, то запляннований успіх стане швидко, ще до Конвенції дійсністю, а з ним буде запевнений повний успіх самої Конвенції.

Делеґати, що здобули „делеґатську десятку"



Михайло Кігічак Клівленд, 17 членів — Роман Татарський Детройт, 12 членів — Василь Кобіто Ром, 15 членів — Ярослав Леськів Нюарк, 10 членів

Палата Репрезентантів проголосувала підвищити мінімальну платню до 2.30 на годину

Вашингтон. — У середу, 20 березня, Палата Репрезентантів схвалила законопроєкт, який пропонує підвищити мінімальну платню з 1.60 доляра на годину до 2.30 доляра. Законопроєкт, який пройшов 375-ма голосами проти 37-ох, пропонує, щоб із хвилиною, коли закон увійде в життя мінімальна платня виносила 2.00 доляри на годину, щоб зросла до 2.10 в 1975-му році, а почавши від 1976-го року, щоб мінімальна платня вже виносила 2.30 доляра на годину. Подібний законопроєкт був вже раніше схвалений Сенатом ,але треба буде полагодити деякі розбіжності, що має зробити спільна комісія обох Палат Конгресу .Головною різницею є те, що сенатський законопроєкт пропонує вже в 1975-му році піднести мінімальну платню до 2.20, замість до 2.10, запропонованих Палатою Репрезентантів. Думають, що остаточна версія буде випрацьована до кінця березня та що президент Р. Ніксон підпише цей закон, хоча минулого року вжив „вето" проти подібного законопроєкту. Цього року Білий Дім заявив, що воліє проєкт, схвалений Палатою Репрезентантів, але думають, що президент Ніксон погодиться на компроміс. Підвишка в мінімальній платні стосується передовсім робітників в індустріяльних і комерційних підприємствах. Крім того, для близько 6 мільйонів робітників, які досі не були охоплені федеральними стандартами, законопроєкти обох Палат пропонують мінімальний рівень платень. Таким чином, платні домашньої прислуги та стейтових і міських робітників були б вперше охоплені федеральними стандартами. Обидва законопроєкти також пропонують підвищити рівень платень для сільськогосподарських робітників, а саме Сенат пропонує, щоб ці платні до 1977-го року зросли до 2.20 доляра на годину, а Палата проголосувала, щоб до 1978-го року ці платні вже дійшли до 2.30.

Сенатор Джевітс противиться вимозі сенатора Баклі, щоб Президент зрезиґнував

Вашинґтон. — Ліберальний республіканський сенатор Джейкоб Джевітс із Ню Йорку в середу, 20-го березня, заявив, що не погоджується із консервативним республіканським сенатором Джемсом Баклі, який день раніше закликав президента Ніксона зрезиґнувати. Сенатор Джевітс сказав на пресовій конференції, що не думає, що президент Ніксон „тепер" повинен резиґнувати. У відповідь на запит, коли був би підходячий час на резиґнацію Президента, Джевітс сказав, що не знає та додав, що волів би, щоб ціла справа була розв'язана Палатою Репрезентантів, яка має рішити, чи формально обвинувачувати президента Ніксона, чи ні. Наразі тільки два республіканські сенатори закликали Президента зрезиґнувати, а саме Баклі та сенатор Едвард Брук із Мессачусетс. Натомість 15 демократичних сенаторів заявилися за резиґнацією, між ними сенатор Гаррісон Вілліямс із Ню Джерзі та сенатор Абрагам Рібікофф із Коннектикат. Але велика більшість населення ЗСА не схвалює пропозицій, щоб Президент зрезиґнував. Наприклад, до бюра сенатора Баклі за вівторок і середу цього тижня вплинуло понад 400 телеграм, три четверті з яких були проти резиґнації. В деяких із них посилачі лаяли сенатора Баклі за його вимогу.

Саксбі повідомив про інсталяцію підслухових апаратів за каденцій Кеннеді та Джонсона

Вашинґтон. — Генеральний прокуратор Вілліям Саксбі заявив під час пресової конференції, що знайшов у своїм бюрі „таємну папку", яка доказує, що за каденцій президентів Джона Кеннеді та Линдона Джонсона також інсталювали підслухові апарати до приватних телефонів федеральних урядовців і деяких представників преси. Саксбі сказав, що він говорив у цій справі з спеціяльним прокуратором Леоном Яворським, який йому заявив, що ці інформації вже одержав раніше. Генеральний прокуратор зазначив, що всі ці випадки інсталяції підслухових апаратів відбулися ще перед рішенням Найвищого Суду ЗСА, що в усіх випадках, крім тих, які зв'язані з державною безпекою інсталяція підслухових апаратів заборонена. Після пресової конференції один працівник Департаменту справедливости сказав, що за каденцій през. Кеннеді та Джонсона інсталювалося річно від 100 до 300 підслухових апаратів, але в усіх цих випадках відігравало ролю питання державної безпеки.

Пластова організація переводить вишколи для дорослих

Ню Йорк. (О. К.) — З ініціятиви Діловодів Юнацького і Новацького Вишколу в Крайовій Пластовій Старшині, пл. сен. Галини Хамули і пл. сен. Теофіля Старуха, в суботу 23-го березня ц. р. розпочинаються в Ню Йорку курси, призначені для дорослих пластунів, на найвищий ступінь пластових виховників. Курси мають на меті доповнити вишкіл тих пластунів, що тепер є або хочуть бути на ключевих виховних постах у пластовій організації, зокрема зв'язкових і гніздових. На курси, що відбудуться в двох окремих сесіях, зголосилося 38 учасників, а вишколом будуть проводити пл. сен. Е. Гойдиш і пл. сен. О. Кузьмович. На святочному відкритті курсів буде присутній Начальний Пластун пл. сен. Юрій Старосольський, як також голова Головної Пластової Булави пл. сен. Р. Рогожа та голова Крайової Пластової Старшини пл. сен. П. Дорожинський.

МАРШАЛ А. ГРЕЧКО ВІДВІДАЄ ІРАК

Москва. — Газета „Известия" повідомила, що на запрошення голови Ради революційного командування і міністра оборони Іракської республіки маршала А. Х. аль Бакри до Іраку прибуде 23 березня совєтський міністер оборони маршал А. Гречко. Відвідини совєтського маршала, який також є членом Політбюра ЦК КПСС, триватимуть до 27 березня.

КРАЇНИ СПІЛЬНОГО РИНКУ ПЛЯНУЮТЬ ДАТИ АМЕРИЦІ ГОЛОС В ПОЛІТИЧНИХ РІШЕННЯХ

Бонн. — Уряди Західньої Німеччини і вісьмох інших країн Спільного Европейського Ринку обмірковують тепер можливість дати З'єднаним Стейтам Америки голос у важливіших політичних й економічних рішеннях цих країн, якщо ці рішення заторкували б американські інтереси. Перевірка таких можливостей відбувається на пропозицію західньонімецького уряду у зв'язку з гострою критикою, що її висловили державний секретар Генрі Кіссінджер і президент Ніксон відносно недавнього рішення країн Спільного Европейського Ринку запропонувати арабським країнам далекосягле домовлення про фінансову і технічну співпрацю. Це рішення винесли країни Спільного Ринку 4-го березня ц. р., не поконсультувавшись раніше з урядом ЗСА. Коментуючи це рішення, Кіссінджер і, зокрема, президент Ніксон висловив поважне застереження, включно з попередженням, що ЗСА можуть відкликати поважну частину стаціонованих в Европі військ та перевірити свою співпрацю в Північно - Атлянтійському Пакті — НАТО. Тепер країни Спільного Ринку, на пропозицію західньонімецького уряду, розглядають проєкт відповіді на американські докори. З поінформованих кіл подають, що пропозиція дати ЗСА голос у важливіших політичних й економічних плянуваннях та рішеннях країн Спільного Ринку була на порядку нарад вже раніше, але завжди зустрічалася із спротивом Франції. З Вашингтону інформують, що державний секретар Кіссінджер цієї неділі зупиниться в Бонні, їдучи на наради до Москви.

В Лондоні було намагання схопити принцесу Анну і її чоловіка

Лондон. — Минулої середи, 20-го березня, тут трапилася невдачна спроба схопити єдину дочку королеви Єлисавети принцесу Анну і її чоловіка капітана Марка Філіпса, з яким вона побралася в листопаді минулого року. Спроба схоплення принцеси Анни та її чоловіка відбулась у близькому віддаленні від Бакінґгемського палацу під час їх повороту до палацу королівським автомобілем із оглядин фільму. Схоплений опісля на місці вчинку узброєний в пістолю атентатчик віддав кілька стрілів до королівського автомобіля, поранивши шофера, особистого сторожа принцеси Анни, одного поліцая і одного подорожного в таксівці, яка в тому часі переїжджала. Принцеса і її чоловік не були поранені. Біля заарештованого знайдено листа до королеви Єлисавети, в якому він вимагав викупу за принцесу і з цього зроблено висновок, що метою замаху було схоплення принцеси.

Комунокитайці затримали приземлений на їх території совєтський гелікоптер

Москва. — Згідно з повідомленням ТАСС один з совєтських гелікоптерів з 3-ма людьми залоги, висланих для рятування хворого прикордонника, „заблудив" внаслідок „поганої погоди" тому тиждень над територією комуністичного Китаю і був примушений там приземлитися. Совєтський уряд виступив негайно з вимогою до Пекіну, щоб комунокитайці повернули гелікоптер і його залогу, але ж ніякої відповіді досі не одержав. Відбулося це приземлення на кордонах китайської провінції Сінкіянґ, на захід від Монголії і яких 2 200 миль від Москви. Совєтський уряд звернувся в цій справі ще 15 березня цього року до комунокитайського амбасадора у Москві, але той відповів, що йому нічого про цей „випадок" невідомо і що він звернеться в цій справі до Пекіну. Після відомих прикордонних сутичок між совєтськими і комунокитайськими з'єднаннями в 1969 році над рікою Амур затримання совєтського гелікоптера комунокитайцями може стати новим загостренням взаємин між комуністичним Китаєм і СССР.

Президія Верховної Ради УССР застановлялася, як виконати доручення Москви

Київ. — Згідно з повідомленням у „Радянській Україні" з 14 березня тут відбулося 13 березня чергове засідання Президії Верховної Ради ЧССР, яку очолює І.С. Грушецький. На засіданні доповідав секретар Президії Я.Я. Колтуха. Він, як інформує газета, відзначив, що „Ради депутатів трудящих під керівництвом партійних органів проводять значну роботу по забезпеченню успішного виконання рішень XXIV з'їзду КПРС" і що перед Українською ССР є до реалізації прийняті робітниками і колгосниками „підвищені зобов'язання" щодо виконання господарських плянів на 1974 рік. Завданням місцевих рад є подбати, щоб всі намічені Центральним комітетом КПСС пляни були виконані і перевиконані.

За даними Я. Колотухи, в УССР є тепер 10,360 рад депутатів трудящих, які разом нараховують аж 520 тисяч депутатів. Мова тут про саму Верховну Раду, обласні, районні, міські та сільські ради. На депутатів накладений обов'язок доглядати за тим, щоб окремі місцевості виконували намічені пляни.

Помер Чет Гантлі, відомий телевізійний коментатор

Биг Скай, Монтана. — У середу, 20-го березня, тут помер на рака легенів відомий телевізійний коментатор Чет Гантлі, проживши 62 роки. Гантлі та Дейвид Бринклі передавали новини та коментарі на телевізійній сітці „Ен-Бі-Сі" протягом 14 років. Гантлі залишив працю в телевізійній сітці „Ен-Бі-Сі" в 1970-му році та присвятився розбудові курортного комплексу в стейті Монтана. Почав працювати в радіо в 1934-му році, будучи ще студентом Вашинґтонського університету в Сієтел, Вашинґтон. Опісля працював як новинкар і коментатор для телевізійних сіток „Сі-Бі-Ес" і „Ей-Бі-Сі", а в 1956-му році сітка „Ен-Бі-Сі" почала передавати вечірні програми, на яких Гантлі та Бринклі були координаторами. Ці програми здобули ряд нагород, між іншим, два рази здобули престижеву нагороду „Пібаді".

В СССР поширюють самвидавну збірку матеріялів до справи Солженіцина

Москва. Серед совєтських дисидентів і в колах закордонних кореспондентів почали поширювати опубліковану самвидавним способом збірку матеріялів до справи депортованого з СССР Александра Солженіцина. Нараховує це видання 188 сторінок машинопису і включає всі організовані режимом атаки, напади й заяви проти Солженіцина, як також виступи окремих совєтських дисидентів і менше відомих громадян на його оборону. Включені до видання також заяви самого Солженіцина зв'язані зокрема з виданням його документального твору „Архіпелаґ ҐУЛаґ". Видано цю збірку під назвою опублікованого Солженіциним перед його арештом есею „Не можна жити брехнею". Згадується в цій збірці між іншим також виступ якогось совєтського полковника в московській бібліотеці ім Леніна, в якому він вимагав, щоб президент Франції Помпіду припинив пресовий „шум" навколо Солженіцина і погрожував, що, якщо цей „шум" буде продовжуватися, то совєтський уряд „скасує" відвідини Помпіду в СССР. Впорядників цієї збірки матеріялів у виданні не подано, але опубліковано її з передмовами провідних совєтських дисидентів фізика акад. А. Сахарова і математика І. Р. Шафаревича, в яких стверджується, що збірка є важливим документом, який дає картину тих почувань і думок серед совєтського суспільства, що їх викликало примусове депортування Солженіцина. Автори передмов підкреслюють, що сподівання режиму на зменшення впливу ідей і поглядів Солженіцина серед совєтської суспільности були дуже ілюзорними і передчасними. На всіх 238 опублікованих у збірці заяв, листів й інших матеріялів, велику більшість, бо 199, становлять листи й заяви змобілізованих режимом проти Солженіцина діячів культури і тільки 39 були написані його прихильниками.

Обговорюють можливості введення курсів українознавства в Мерсі коледж

Дабс Феррі, Н. Й. (П.Р.) — У вівторок, 12-го березня 1974 р., на бажання керівництва Мерсі коледжу відбулася тут зустріч представників студентів та громадян повіту Вестчестер для обговорення можливости введення курсів українознавства в згаданому коледжі. Заступлені зі сторони коледжу були: голова Відділу модерних мов проф. Т. Веш і президент коледжу д-р Доналд Груневальд. Студентів заступали голова Студентської громади Ню Йорку Адріян Каратницький, голова Осередку Діяльности ТУСМ в Йонкерсі Роман Зварич і його брат Ігор та голова Крайової Управи ТУСМ Аскольд Лозинський. Від громадянства були о. монсиньйор Федаш, парох церкви св. Михаїла в Йонкерсі, пл. сен. Іванка Ганкевич, д-р О. Сохан і д-р Любомир Романків. З останнім проф. Веш вже довгий час вів переговори про різні можливості введення курсів українознавства.

В часі зустрічі обговорювано можливості введення постійних курсів українознавства в Мерсі коледжу та можливостей піддержки таких курсів українською громадою. У висліді дискусії рішено, що найбільш відповідним початковим курсом був би порівнальний курс української культури з іншими культурами Східньої Европи. Такий курс був би цікавий не лише для студентів українців, але також студентів іншого національного походження. Курс повинен би початися осінню 1974 р. та бути кредитовим курсом з переносними кредитами, щоб заохотити усіх студентів інших коледжів до участи в курсах. Щоби уможливити усім студентам брати участь в курсах рішено, що курси відбуватимуться вечором двічі в тижні. До речі слід згадати, що доїзд до Мерсі коледжу триває тільки 30 хвилин поїздом з Ґренд Сентрал в Ню Йорку.

В часі дискусії представники університету видвигнули можливість надання кредитів за українську мову та літературу студентам, які кінчають курси українознавства під опікою УККА в Ню Йорку. Однак щоб вмістити в каталог інформації про курс, заявили представники коледжу, треба негайно до 15-го квітня полагодити більшість справ. Приявні на нараді представники студенства і громадян погодились стати членами Ділового комітету, який негайно розпічне відповідну працю та буде дорадником для університету в справах підшукання інструктора, матеріялів, програми заохоти студентів і ін. Перші сходини Ділового комітету відбулися вже у вівторок, 12-го березня ц. р. в Йонкерсі.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

УСПІХ РОМИ ГРАБАРЧУК У МУЗИЧНОМУ КОНКУРСІ

Нюарк. — В Музичному конкурсі 1974 Талент Експо Компетишен, влаштованому Фондом Мистецького Осередку Ґарден Стейту 13 березня ц. р. були вирізнені і призначені для дальшої селекції дві молоді піяністки, між ними Рома Ґрабарчук, учениця УМІ кляси Дарії Каранович, яка відіграла „Клич до волі" Б. Лятошинського, викликаючи цим твором зацікавлення у музичних суддів і в присутніх. В конкурсі брали участь учні музики із гайскулів стейту Ню Джерзі.

ВИТАВКА АРХІТЕКТУРИ МИСТЕЦТВА І НАУКОВИХ ВИДАНЬ ПРЯШІВЩИНИ

Ню Йорк. — Гурток Прихильників Пряшівщини при Українському Соціологічному Інституті влаштовує — для вшанування пам'яті сл. п. дир. Володимира Дармохвала — виставку архітектури, мистецтва і наукових видань Пряшівщини. Відкриття виставки, влаштованої в залях Ґалерії Об'єднання Українських Мистців Америки при 149 Друга Евню в Ню Йорку, відбудеться в неділю 24 березня ц. р. о год. 1-ій по пол.

КОНЦЕРТ У ДЕТРОЙТІ

В поклоні борцям за волю України, хори та оркестра української вищої та початкової школи Непорочного Зачаття в Гемтремку - Детройті, під керівництвом професора Богдана Сарамаґи, підготовляються до річного концерту, що відбудеться в неділю, 24-го березня, о год. 4:00 в залі школи Фіцджералд 9-та миля та район в Воррен, Мичіґен. Концерт присвячений 60-річчю вимаршу УСС та всім борцям за волю України. В його репертуарі переважно стрілецькі, вояцькі та повстанські пісні.

ЄВОБОДА SVOBODA
Український щоденник Ukrainian Daily

FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Тривога за майбутнє

З українських поселень у Південній Америці, зокрема із Бразилії, приходять усе тривожніші вістки. Колись численна й активна українська громада у Бразилії, кількість якої встановляли на 120 тисяч, починає все більше занепадати. Українська молодь — за браком своїх культурно - освітніх і молодечих організацій — денаціоналізується, відходить від українства, від національних традицій і віри своїх батьків. Згідно з останніми повідомленнями, денаціоналізаційний процес охопив уже й найчисленніше заселені українцями бразилійські провінції Парану й Санта Катаріна. Зменшується кількість існуючих у цих провінціях філій Хліборобсько - Освітнього Союзу і їхнього членства. У висліді перестав уже виходити — після яких 50 років існування, — орган цього Союзу — тижневик „Хлібороб". Послабилася видатно діяльність також іншої бразилійської організації — Українсько - Бразилійського Клюбу. Подекуди ще тільки затримується молодь по активніших філіях цих організацій, які зуміли притягнути молодь плеканням українських традицій, зокрема співу й танку.

Невідрадна ситуація також і в українській Арґентині. Величезна більшість українських поселенців, що їх нараховувано приблизно на яких 150 тисяч, взагалі неохоплена українським культурно - освітнім життям, живе цілком відірвано від українських товариств й організацій. Всього кілька щонайбільше відсотків охоплені місійною діяльністю українських церков, зокрема католицької. В деяких околицях, згідно із даними Владики Андрія Сапеляка, українські родини живуть без будь-якої релігійної опіки: нехрищені й невінчані і з нехрищеними дітьми. Те, що роблять українські священики - місіонарі й монахині тих чи інших чернечих чинів, є тільки краплиною в широкому морі національно - релігійних потреб.

Багато виглядів на те, щоб українці в названих південноамериканських державах, як і в інших країнах Південної й Середущої Америки, могли власними силами вийти з наявної кризової ситуації немає. Їм треба негайної допомоги — не тільки матеріяльної, але й моральної від сильніших організаційно українських спільнот ЗСА, Канади чи й Австралії. Українцям у Бразилії, в Арґентині, в Параґваї чи й Уруґваї треба допомогти не тільки будувати церкви, парафіяльні доми й читальні, але й підтримати їх безпосередніми зв'язками — листуванням, надсиланням українського друкованого слова і взагалі українознавчих матеріялів, що могли б бути помічними в утримуванні й розбуджуванні української національної свідомости, у зберіганні українських традицій і української спадщини. Програму такої допомоги для них мала б опрацювати й розгорнути президія СКВУ у співпраці з центральними організаціями і проводами Церков у південноамериканських країнах. При спільних зусиллях всієї української діяспори — дещо в цьому напрямку вже зроблено Союзом Українок Америки — можна зробити ще дуже багато: особливо для збереження української молоді, народженої у Бразилії, Арґентині й інших країнах Південної Америки.

Журналіст і громадянин

Вістка про те, що ненадійно на 55 році обірвалося життя Нестора Ріпецького, голови Світової Федерації Українських журналістів і голови Спілки Українських Журналістів Канади, видатного есеїста, письменника, поета, журналіста і громадянина — до глибини душі потрясла не тільки тих, хто був з ним знайомий, але й широкі кола українського громадянства. З українського громадського і письменницького життя відійшла людина в силі творчого віку, не вспівши здійснити ряд плянів і задумів.

Ще 9 лютого на загальних зборах Спілки Українських Журналістів Америки сл. п. Нестор Ріпецький розповідав про свої пляни як голови Спілки Українських Журналістів Канади і Світової Федерації Українських Журналістів. Ще на засіданні управи СУЖА 15 березня були обмірковувані деякі пропозиції Покійного, головно у зв'язку з заплянованим черговим числом „Українського журналіста", що його він якраз тепер готував до друку. А вже 19 березня вечором невмолима смерть вирвала його на завжди з наших рядів...

Сл. п. Нестор Ріпецький займався українською журналістикою і організацією українських журналістів в Канаді і світі попри свою звичайну професійну працю, але хто був з ним знайомий, той знає, що ледве чи можна було визначити границю між часом, відданим журналістичним справам і професійній праці. Це було просто тому, бо Покійний справді любив „перо" і ніколи не міг від нього відірватися.

За останні роки найбільше уваги присвятив він питанню вирощення кадрів журналістичного нарібку. Коли сьогодні Спілка Українських Журналістів Канади має значну числом секцію молодих українських журналістів, які активно пробують своїх сил на сторінках українських газет, а деякі вже зуміли виробити собі навіть ім'я, то заслуга в цьому в першій мірі і передусім голови Спілки сл. п. Нестора Ріпецького. Він дбайливо піклувався ними, заохочуючи до праці над засвоєнням знань, потрібних для доброго журналіста. Спершу Молодіжна секція СУЖК, а відтак „Пресова служба „Словомет" — це з останніх найзамітніших досягнень сл. п. Нестора Ріпецького, — тривалий пам'ятник, що він його собі збудував за свого життя.

Обрано „Громадську раду АПН"

Київ. — РАТАУ з 14 березня повідомляє, що тут відбулися спільні збори представників т.зв. республіканських творчих спілок, товариства „Знання" УССР, „Українського товариства дружби і культурного зв'язку з зарубіжними країнами" тощо, присвячені виборам „громадської ради" Українського відділення „Агентства Преси Новини". Головою ради обраний редактор „Радянської України" А. К. Рябокляч. Агентство Преси Новини має свою централю, очевидно, в Москві і спеціялізується в надсиланні різних матеріялів закордонним газетам на совєтські теми. У свій час це агентство розіслало було, як відомо, матеріял з „вияснениям" щодо відзначування роковин української самостійности 22-го січня, мовляв, це затія „українських буржуазних націоналістів", бо українська державність заіснувала з постанням „Української Радянської Соціялістичної Республіки".

М. Сосновський

ДИСИДЕНТИ І ДИСИДЕНТИЗМ В СССР

(2)

Дисидентський рух, чи вірніше рух спротиву в Україні не тільки не є менший, а навпаки, більший щодо свого засягу та інтенсивніший щодо напруги. Число арештованих на початку 70-их років, які майже без винятку по сьогодні перебувають в ув'язненні, місцевості, де відбулися арешти, статус і інтелектуальний та моральний формат арештованих — дають нам досить виразну картину українського дисидентського руху. Виготовлені та опубліковані українськими дисидентами різнородні матеріяли уможливлюють зорієнтуватися в ідейних спрямуваннях серед дисидентів в Україні, вивчити їхні аспірації, віддзеркалені в окремих випадках навіть у формальних програмах, що стосуються політичного статусу України. Український дисидентизм не є обмежений тільки до соціяльно - політичного аспекту совєтської дійсности, а виразно заторкує національну проблематику СССР, отже має суто національний характер і спрямований під кутим прямої оборони українських національних інтересів в обличчі українсько - російської конфронтації. Проблема українського дисидентизму в тому, що він не знаходить на зовні такого відгомону, як знаходять російські дисиденти, на що має вплив небажання з боку окремих західніх держав, в тому й ЗСА, дразнити совєтський режим запальним українським питанням.

Картину з Росії й України треба доповнити згадкою про дисидентизм в балтійських республіках, серед татар, в республіках Центральної Азії (стимульований останньо комуністичним Китаєм) і на Кавказі. Не можна також не добачати дисидентського руху серед совєтських жидів і совєтських німців, але в цих двох випадках ми маємо справу з особливим дисидентизмом, що виявляється в змаганні тільки за дозвіл на вільну еміграцію з СССР. Здається, що жидівський і німецький дисидентизм в СССР важливіший із зовнішньополітичного, пропаґандивного погляду. Ані совєтські жиди, ні совєтські німці не зацікавлені питанням таких чи інших змін в СССР, а вся їхня увага, як і увага їхніх компатріотів за кордоном спрямована виключно на те, щоб дістати виїзні візи. З цих міркувань серед жидівських кіл, наприклад, є виразна тенденція не заторкувати в ніякому випадку дразливих для совєтського режиму будь-яких проблем. Інший характер має дисидентизм на релігійному підложжі, зокрема коли мова йде про досить поширені різні протестантські секти.

Перспективи дисидентизму в СССР

Боротьба дисидентів в СССР з совєтським режимом нагадує біблійну розповідь про боротьбу Давида з Голіятом. В такій ситуації логічно постає питання, чия доля жде дисидентський рух: Давида, чи Голіята? Події кількох останніх років показують, що совєтський режим готовий застосовувати і фактично застосовує відносно радикальні методи в поборюванні дисидентів. Це зокрема стосується дисидентського руху в Україні та інших національних совєтських республіках. За винятком найвидатніших діячів, унешкідливив режим також і російських дисидентів.

Поведінка з арештованими і приклад Івана Дзюби, Зиновії Франко в Україні, а Петра Якоря та інших в Росії виявляють, що режимові йдеться передусім про моральне знищення дисидентського руху. Цього хоче режим добитися, намагаючися різними заходами психічно заломати найвидатніших дисидентів з метою дістати від них „покаянні заяви" і засудження минулої діяльности. Між методами, що їх стосує сучасний совєтський режим, а тими, що стосував сталінський режим, є тільки ця різниця, що за Сталіна ув'язнених змушувано до всіх можливих каять і відтак розстрілювано. Тепер не розстрілюють, а тільки морально вбивають і навіть пускають між людей, мовляв, дивіться на свого „дисидента-героя". Того роду „обережніший" терор має на меті викорінити серед загалу населення всяке бажання спротиву, посилити переконання про неможливість і недоцільність такого спротиву.

На основі найновіщих матеріялів з СССР можна, однак, зробити висновок, що ця найновіша совєтська поліційна тактика не приносить сподіваних для режиму результатів. Йому вдалося здавити той дисидентизм, що в другій половині 60-х років вибився в силу в такій мірі, що міг дозволити собі на публікування самвидавним порядком періодичних видань. Переважаюче число найвідоміших дисидентів, які врешті діяли цілком відверто і у самвидавних документах давали навіть свої адреси, найшлося в тюрмах і концтаборах, чи закладах для умовохворих. Тільки одиниці з них подалися під натиском і виступили з „покаянними заявами". Все це дуже багатомовне, бо засвідчує про високу моральну й ідейну стійкість подавляючої більшости дисидентів, що не може остатися без впливу на оточення і на усе суспільство.

Має свою особливу вимову постава ширших громадських кіл в Україні до всіх тих дисидентів, які з таких чи інших міркувань не втрималися перед натиском совєтських поліційних чинників і „покаялися". У „Свободі" з 8 березня була опублікована розповідь особи, яка побувала останньо в Києві, про відношення, наприклад, до Івана Дзюби, якого після „покаянної заяви" звільнено з ув'язнення. У цій розповіді говориться про бойкотування тих, що покаялися, при чому одночасно відзначується, що „в умовах найбільшого терору за всі післясталінські роки... люди притихли, замовкли, але не заломилися". Важливим є ствердження, що „вони гідно витримують терор. Колишня пасивність сталінських часів перемінилася в очайдушність, в одержимість". Це один аспект реальної перспективности дисидентизму.

Другий аспект — реальні, щораз то зростаючі внутрішні протирічності в самій системі, що, до речі, послужило чи не найкращою випадковою базою власне для заіснування і розвитку дисидентського руху. Ці протирічності є притаманні всім практично формам совєтського державно-політичного, суспільного, національного і економічного життя. Їх при найбільших зусиллях не можна усунути, бо вони є притаманні самій системі як такій і їх можна ліквідувати тільки зі системою, а не інакше. Від Леніна, через Сталіна, Маленкова, Хрущова до Брежнєва — кожний черговий режим намагається знайти розв'язку і завжди кожна спроба кінчається невдачею. Очевидно, у дальшому розвитку і зі змінами загальної ситуації в СССР і світі — ці протирічності ще більше будуть загострюватися, будуть створювати кризові ситуації, що ніколи не допустить до тривалої стабілізації системи і режиму.

Третій аспект — зовнішньополітичний. Тут маємо на увазі дисінтеґрацію монолітности совєтського бльоку і загострювання конфлікту на відтинку відносин між СССР і комуністичним Китаєм. Як можемо бачити на основі тільки дисидентських матеріялів, а в першій мірі на основі найновішого політичного документу А. Солженіцина, самі дисиденти вважають совєтсько - китайський конфлікт за найкритичніший і вирішальний для майбутнього СССР. Совєтський режим надіється на близькі персональні зміни в Китаю, розраховуючи, що з наступниками Мао Тсе-тунґа йому вдасться таки договоритися і знайти спільну мову на базі спільної ідеології. Зі згаданого документу Солженіцина (і на основі інших матеріялів) можна зробити висновок, що того роду надії неоправдані, бо справа не в ідеології, а в бажанні Китаю захопити незаселені велетенські азійські простори СССР. Враховуючи це, Солженіцин пропонує далекойдучу реорганізацію СССР і його практичну ліквідацію на національні держави з одночасним пляном приспішеного заселення російських північних просторів в Европі і Азії. (До речі, перед кількома днями цей плян освоєння російської півночі подав сам Брежнєв). Треба, однак, сумніватися, щоб Китай спокійно вижидав на того роду консолідацію Росії вже як виключно національної держави.

Враховуючи всі ці об'єктивні моменти, вважаємо, що без уваги на удари, що їх наніс в останні роки дисидентам сучасний совєтський режим, він не має виглядів знищити дисидентизму, як не могла знищити в масах народів СССР підґрунтя для дисидентизму кривава диктатура сталінської доми.

Я. Г.

ВЕЛИКИЙ КРОК УПЕРЕД

„Перебудова світу" — ідея і навіть вислів, до яких одні ставляться з крайнім застереженням, іншим вони не сходять з уст. Особливо ліві ідеології різних відтінеи постійно наголошують її, а навіть бачать цілу свою програму і діяльність саме в цьому напрямку. Це й пояснює частинно, чому ті суспільні елементи, які протиставляться лівим течіям, виявляють недовір'я до всіх схем, що наголошують перебудову світу.

Не зважаючи на те, світ на місці не стоїть. Він цілий час „перебудовується", в ньому відбуваються постійні зміни, в одних періодах дуже радикальні, в інших лагідніші, яких ми дуже часто навіть не усвідомлюємо собі. Може тому, що ми знаходимося в їньому розгарі. Щойно коли приглянемося ближче, порівняємо, то усвідомимо собі, яке сьогодні інше від вчора, та які великі зміни несе завтра.

В нашій добі, на наших очах, в добі, яку називають правильно „добою революцій", ті зміни особливо глибокі й всеобіймаючі. Вони заторкують уклад сил у світі, продовжують поставання нових націй - держав, міняють відносини внутрі державних систем. Ще до Другої світової війни популярним був вислів: „хто панує в Европі, панує в світі", а сьогодні він навіть нікому не приходить до голови; ще зовсім недавно було модним говорити про „поділ світу на два табори", розуміючи під тим групування одних довкруги ЗСА, а других довкруги СССР, сьогодні й це відійшло до минулого. Геґемонія одного народу над іншим, чи навіть іншими вчора була очевидним і „самозрозумілим" фактом, сьогодні стає аномалією і в очах подавляючої більшости людей злочином.

В цьому контексті подій та ідей ще виразніше покажеться реакційний характер СССР, бо тоді, коли цілий світ перебудовується на принципі рівних національних держав, повного пошанування народних властивостей і особливостей, коли людська гідність стає недоторкуваною вартістю, в СССР затискається гайку над народами, що опинилися тимчасово в його рамах, чи над сателітами, грабується одиницю з її невід'ємних прав, стримується насильно великий похід вперед цілого людського роду.

Одним із значніших кроків останнього часу по лінії перебудови світу була конференція латинсько-американських держав з урядом ЗСА, яка закінчилася в Мехіко 24-го лютого ц. р. Ухвали тієї конференції є власне віддзеркаленням тих нових ідей, на базі яких перебудовується сьогодні світ. Стосунки між ЗСА і Латинською Америкою мають дуже багате й різноманітне минуле. ЗСА — потужна великодержава, а Латинська Америка це цілий ряд більших і менших і зовсім малих держав. Сьогодні між ними добросусідські й мирні відносини, але не завжди було так. Бували „війни й військові чвари", були конфлікти й інтервенції, було вміщування у внутрішні питання, була „доктрина Монро", яка під претекстом збереження недоторкальности американського континенту позаконтинентальними силами давала змогу поширювати й зміцнювати геґемонію ЗСА над цим континентом. Сьогодні це все переходить повільно, не раз з важким трудом і боротьбою, до минулого. Сьогодні не лише латино - американські республіки, але й Вашингтон починають бачити ті справи зовсім іншими очима.

Ось як формулює їх спільних комунікат:

„Конференція відбулася в атмосфері сердечности, вільної від давніх негнучкостей... Учасники зустрічалися як рівні... Ми мусимо зрозуміти, що знаходимося на зворотному пункті і бути приготованими до нових обріїв зрозуміння і співпраці". Вже цей вступ виразно звучить, як проклямація нових гасел і нових стосунків в американському світі. А дальші ствердження говорять про це ще виразніше й повніше: „Стосунки між американськими державами мусять спиратися на рівності між ними, на невтручуванні у внутрішні справи, на запереченні вживання сили і насильства, на пошануванні права країн вибирати самому свої політичні, економічні і соціяльні системи..." Конференція підкреслила, що тільки повне і необмежене застосування саме тих принципів дасть змогу виявити справжню „автентичну політичну волю" всіх американських народів. Підкреслюючи беззастережну рівність всіх учасників — дуже великих і дуже малих — „конференція в Тлятельолько (передмістя Мехіка, де вона відбувалася — прим. автора), підкреслює вагомість нового діялогу Америк". Щоб не було сумнівів і фальшивих толкувань в майбутньому, конференція

(Закінчення на стор. 3-ій)

ГОЛОС ЧИТАЧІВ

ПРО СОВЄТСЬКЕ ФАЛЬШУВАННЯ

Перечитавши в суботньому числі (9 березня) „Свободи" цікаву статтю д-ра Л. Луцева п. з. „Прочитайте знову тую славу", в якій автор згадує також і про безпардонне фальшування творів нашого безсмертного Кобзаря казьонними „верноподданими шевченкознавцями", мені теж захотілося поділитися з читачами своїми спостереженнями щодо цього.

До Другої світової війни мені довелося жити в підсовєтській Україні. Здається, це було в 30-х роках, коли влада була змушена „реабілітувати" великого Кобзаря і видавати його твори, то дуже популярний уривок з поеми „Катерина" звучав таді так: „Кохайтеся, чорнобриві, та не з паничами..." Але з такого вже дуже незграбного фальшування відверто глумилися не тільки люди, а, як то кажуть, сміялися навіть кури...

У виданні „Кобзаря" 1951 року в поемі „Катерина" написано вже так: „Кохайтеся, чорнобриві, та не з москалями..." А в поясненні зазначено: „Москалі — царські солдати".

Минулого року нам прислали з України „Кобзаря" видання 1972 року. Найперше мене цікавило, як-же цим разом про тих „москалів" у поемі „Катерина".

Читаю: „Кохайтеся, чорнобриві, та не з москалями...", а в поясненні сказано: „Москалі — тут — офіцери царської армії". Отже, коли йти далі за цим твердженням, то до слова Московщина, про яку говорить поет, треба було б дати таке пояснення: „Московщина — країна, де живуть офіцери царської армії". Чи ж не так?!

Огортає жах, коли бачиш, до якого явного абсурду доходять сучасні фальшувальники творів нашого національного пророка, щоб тільки якнайкраще догодити своїм „хлібодавцям" — імперіялістичній Москві.

А. Дончук

ПРО „КРАЛЮ"

Утерлося у нас слово „краля" на означення найкращої з дебютанток — кандидаток якогось балю, чи вечерниць. Мені видається це слово не зовсім відповідне. Воно трохи насмішливе, трохи іронізуюче. „Краля" — це хтось такий (а властиво „така"), що багато, а не дуже раціонально „думає про себе", а не хтось, кого загал вибере за найкращу. Чи не була б ліпша звичайна назва „княгиня", або „королева"? Бо, переходячи до її товаришок, званих „княгівні", — якось одне з другим не згоджується. „Краля" і „княгівні" (як у нас кажуть: „Де кум, а де коровай"). „Княгівні" — це щось реальне, щось, що є і буде: доньки князя. А „краля" — це щось з фатазії, щось видумане і — повторюю, — як би насмішливе.

Чи не можна б над тим застановитися і цю „кралю" заступити якоюсь більше відповідною і симпатичнішою назвою?

Ір. Шух.

Стемфорд

Омелян Пріцак

ПЕРЕЩЕПЛЮВАННЯ І ВИРОЩУВАННЯ

(1)

I

Створення трьох катедр, по одній для всіх трьох основних українознавчих дисциплін (історія, література, мова) в Гарвардськім Університеті є переломовою подією не тільки в еміґраційних маштабах, але в цілій дотеперішній історії української культури.

Ніколи досі, ні в Україні, ні поза її межами, не було в одному нормально працюючому університеті трьох катедр з українознавчих наук, які мали б такі самі фінансові та наукові можливості, як катедри будь-якої іншої т. зв. „традиційної" галузі науки.

Як відомо, нормального українського університету протягом якогось довшого часу, ніколи ще не було, хоч боротьба за український університет, головно у Львові в рр. 1900-1910, велась на всіх рівнях; навіть були борці, що за ідею свого університету віддали своє життя, як студент Адам Коцко (* 1882 — † 1910).

До 1917 р. в Україні під Росією діяли три російські університети: Харківський (від 1805 р.), Київський (від 1834 р.) та Одеський (від 1865 р.), в яких деколи займали відповідальні місця також вчені — професори українського походження. Але в тих високих школах не тільки що не було окремих катедр для українознавчих дисциплін (історія, література, мова), з окремими семінарами, інститутами, бібліотеками, із своєю безперервною традицією та з самостійністю наукового досліду; там, згідно з державною догмою імперіялістичної Росії „не было, нет і быть не может", заперечувалося право українців за свою окрему мову і на свою національну окремішність.

В часах „розквіту" дослідів над історією України в Київськім університеті, зв'язаних з діяльністю Володимира Антоновича (* 1834 — † 1908; професорував в рр. 1878 — 1901) в тому університеті існували дві катедри історії „російського государства" (але ні одної катедри української історії!), одну з них займав В. Антонович, а другу росіянин Володимир Іконніков (1841-1923; професорував у рр. 1870-1900). В тих катедрах викладали російською мовою і то з позицій російських імперських потреб. Тільки мімікруванням та „контрабандою" вдавалось Антоновичеві від часу до часу читати лекції із деяких періодів української історії (литовсько-руського та козацького) та проводити бодай частково українську наукову політику.

Але йому не дали змоги запропонувати на свого наслідника його найкращого ученика Михайла Грушевського. Теж старання самого Грушевського в рр. 1907-1908 дістати другу катедру російської історії (після смерти П. Голубовського, наслідника Іконнікова) натрапили на спротив чорносотенної професури і не могли увінчатись успіхом.

Тоді, коли, наприклад, у 1968 р., з нагоди інавґурації катедри історії України, і в 1973 р., з нагоди захисту першої дисертації з історії України, в Гарвардському університеті офіційно була впроваджена українська мова поруч англійської, то в Києві, ще в 1899 р., на мовному тлі дійшло до великого скандалу. Ось що пише про це Дмитро Дорошенко у своїй монографії про Володимира Антоновича: „В 1899 р. мав відбутися в Києві археологічний з'їзд (9-ий з черги у цілій Росії і 2-ий у Києві). Антонович знов, як колись, взяв активну участь у його підготовленні. На той з'їзд були запрошені й українські вчені з Галичини, члени Наукового Товариства ім. Шевченка. Вони наготовили багато рефератів, але незадовго перед з'їздом виявилося, що через інтриги ворогів українства, читання докладів українською мовою не буде допущене на з'їзді. Тоді члени Наукового Товариства ім. Шевченка відмовилися взяти участь у з'їзді, а виготовлені реферати видали в двох томах Записок НТШ. Вся ця історія була дуже прикра для Антоновича. Біля справи недопущення української мови на з'їзді розгорілася полеміка. З одного боку виступив з дуже різкими нападами проти української мови й проти українського руху професор (славістики) Київського університету Тимофій Флорінський (1854-1919) на сторінках газети „Кієвлянін"; українці відповідали в журналі „Кіевская Старина"...

Правда, 17 вересня 1918 р. урядом гетьмана Павла Скоропадського було створено два українські державні університети, один в Києві (поруч старого російського ім. св. Володимира), а другий у Кам'янці Подільському, але вони не могли розвинутися з причини поновної політичної катастрофи. По остаточному перебранні влади в Україні большевиками в 1920 р. всі існуючі університети були зліквідовані: на їх місце створено Інститути Народної Освіти, яких завданням була вже не науково-дослідна і науково-педагогічна праця, а тільки „готувати працівників освіти для масових і професійних шкіл всіх типів та виховних закладів". Правда, деякі ІНО (головно у Києві, Харкові, Одесі) до 1930 р. зберегли своє наукове обличчя та мали українознавчі, університетського типу катедри, але вже на початку 30-их років відбулася сумної пам'яти чистка і ліквідація самостійности українського наукового досліду і наукового процесу. І коли зразу після злочинного штучного голоду в рр. 1933-34 (чи припадково!) знову відновлено університети, — це вже були заклади нового типу: тепер університети стали лише розсадниками витворених партією догм та новим інструментом русифікації. Місце професорів зайняли здебільшого не науковці, а обмежені фахівці-практики, викладачі.

(Продовження буде).

КОНВЕНЦІЙНІ ДЕЛЕГАТИ Й ДЕЛЕГАТКИ УНСОЮЗУ! СТАТУТ УНС ВИМАГАЄ, ЩОБ КАНДИДАТ НА ДЕЛЕГАТА „ВИЯВИВ АКТИВНУ УЧАСТЬ В ОРГАНІЗАЦІЙНІЙ ТА РОЗВИТКОВІЙ ПРАЦІ УНС", А 80-РІЧНА ТРАДИЦІЯ ВИМАГАЄ ВІД КОЖНОГО ДЕЛЕГАТА ПРИДБАТИ ПЕРЕД КОНВЕНЦІЄЮ ЩОНАЙМЕНШЕ „ДЕЛЕГАТСЬКУ ДЕСЯТКУ" НОВИХ ЧЛЕНІВ УНС. ПОДБАЙТЕ ПРО НЕЇ НЕГАЙНО!

Коло 3,000 осіб взяли участь в похороні колишнього дорадника Сальвадора Альєнде

Сантіяго, Чіле. — Близько 3,000 осіб у неділю, 17-го березня, взяли участь в похороні Хозе Тога Гонзалеса, колишнього члена кабінету марксистського президента Сальвадора Альєнде згідно з повідомленням теперішнього військового уряду Чіле, Тога Гонзалес, колишній міністер внутрішніх справ, а опісля міністер оборони та дорадник Альєнде, поповнив самогубство у військовому шпиталі, коли довідався, що має невилічиму недугу. Під час його похорону деякі з присутніх кидали червоні квіти на його труну та вигукували заборонені тепер гасла чілійської лівиці. Хозе Тога Гонзалес був заарештований 11-го вересня минулого року, тобто в день державного перевороту, який повалив владу Альєнде. Деякий час перебував у в'язниці на острові Давсон, який находиться посеред Маґелланової протоки, в південній частині Чіле, а опісля був перевезений до військового шпиталю в Сантіяго, де поповнив самогубство. Коли Тога Гонзалес занимав пости у кабінеті Сальвадора Альєнде, то був одним із малого числа марксистів, які могли й хотіли переговорювати з поміркованими елементами антиурядової опозиції.

ВЕЛИКИЙ КРОК УПЕРЕД

(Закінчення зі стор. 2-ої)

підкреслила: „Свідомі зростаючої співпраці між ними самими (а м ериканськими державами — прим, авт.) і рештою світу та того, що їхні країни мають різні потреби і різні підходи в зовнішній політиці, тим не менше міністри закордонних справ погодилися в потребі поширити процеси консультації між їхніми урядами". Як бачимо, ані одного слова, ані натяку, що одні з американських держав більші, другі менші, одні сильніші, другі слабші, та що котранебудь мала б мати більший голос від інших. Ідучи назустріч майбутньому, вони наголосили: „Міністри закордонних справ погодилися, що треба посилити зусилля для перебудови м і ж американської системи".

Рідко коли донедавна домінуюча потуга годилася добровільно на цього роду заяви. Очевидно, що вони не мали б ніякого значення, коли б їх практично не застосувати в житті. Першою пробою цього нового духа будуть, мабуть, проблеми, зв'язані з критичним положенням на господарському відтинку, головно проблеми прав і прероґатив та господарської політики т. зв. „багатонаціональних спілок", які зовсім „багатонаціональними" не є, а тільки в різних країнах мають свої промислові й торговельні заведення. Капітали у них здебільшого американські, американське „нов гав" („знати, як робити") і, очевидно, американське керівництво. Згідно зі законами ЗСА, ті фірми підлягають американським приписам і реґуляціям. І ось, на перший вогонь прийшов торговельний договір між Арґентиною і Кубою. Американським фірмам заборонено законом торгувати з Кубою і вивозити туди свої продукти, вироблювані в ЗСА, або якійнебудь іншій країні. Арґентина переживає важкий господарський застій, безробіття, інфляцію. Уряд Арґентини тому зробив договір з Кубою про доставу промислових виробів на суму одного мільярда і двісті мільйонів долярів. Та промислові ґіганти в Арґентині це Форд, Дженерал Моторс, Крайслер, які мають ті вироби виконати, або вже виконали. А їх обов'язує американське ембарґо на торгівлю з Кубою. З того конфлікт. ЗСА поступилися, заявляючи, що це не зміна принципу, але одноразова уступка. Та зразу після цього прийшла друга подібна справа: Канада продала Кубі льокомотиви, вироблені в Канаді, канадськими робітниками, з канадських сирівців, але фірмами американськими.

Як бачимо, положення нелегке, ще й тому, що уряд Канади вже заявив, що його ніяке рішення і ніякі американські закони відносно американських фірм в Канаді не зобов'язують, бо в Канаді діють тільки канадські закони і всі фірми підлягають тим законам. З ухвал в Мехіко виходить, що й тут ЗСА поступляться. В такий спосіб постають зовсім нові умови й методи лагодити життєві проблеми між країнами американського континенту.

Коли ми це порівняємо з „доктриною" Брежнєва, з насильними н а м аганнями Москви тримати в повній залежности народи і держави, які є в сфері її впливів і за слабі, щоб їй протиставитися, тоді побачимо, хто направду перебудовує і перетворює світ, хто направду йде назустріч майбутньому і новому, а хто гнилою колодою лежить на шляху розвитку.

Під приватним патронатом Шевченківський Концерт

Торонто (ВЛ) — Це не часто трапляється, щоб концерт в пошану Шевченкові відбувся за приватною ініціятивою і приватним стараниям осіб чи підприємства, що діє в якійсь культурній ділянці. А таки так було цього року у Торонті, де один із поважних і на доброму мистецькому рівні Шевченківських концертів відбувся за ініціятивою і заходами місцевої щоденної радіопрограми „Пісня України" під керівництвом Прокопа і Вікторії Наумчуків. Цим концертом, в суботу, 2-го березня ц. р., в гарній модерній залі Званевої школи Вест Парк, радіопрограма „Пісня України" разом з численною і добірною авдиторією (понад 500 осіб) вшанувала пророка України Тараса Шевченка, а попри те відмітила теж 15-ліття діяльности цієї радіопередачі.

Вправді ставити нарівні обі нагоди і назвати концерт „подвійним святом і подвійним ювілеєм" виглядало трохи нескромно з боку керівництва радіопрограми, але чого не робиться сьогодні для прослави підприємства. Як громадська імпреза „на власну руку" концерт наражував власників радіопрограми на подвійний риск: риск коштів самого концерту і риск кількости химерної як звичайно публіки. Але з обох рисковних ситуацій вдалося аранжерам концерту вийти переможно. Великим атрактивним чинником концерту були, безперечно, його виконавці: неперевершений корифей українського театрального мистецтва Йосип Гірняк з Ню Йорку, як читець-декляматор, письменник Улас Самчук як цікавий і оригінальний доповідач, і виконавці вокальної частини програми: солістка Нюйоркської Міської опери сопрано Марта Кокольська-Мусійчук з Ню Йорку і соліст Канадської оперної Компанії бас Осип Гошуляк з Торонта. Обоє солісти, як у своїх сольових виступах так і в дуеті, збирали рясні оплески признання від слухачів.

До успіху концерту багато причинилася акомпаньяторка вокальних виступів піяністка Тетяна Ткаченко.

Приватний патронат радіопередачі „Пісня України" над Шевченківським концертом у Торонті був позитивним вкладом у культурне життя нашого міста.

Він вніс певну формальну різноманітність у хід цьогорічних Шевченківських святкувань у Торонті, і дасть, можна сподіватися, на майбутнє поштовх громадським чинникам до більшої ініціятивности та дешаблонізації програм при улаштовуванні всегромадських імпрез на ширшу скалю.

Шевченківський Концерт у Трой

Трой, Н.Й. — Заходом Українського Жіночого Хору Олбанської Округи „Троянда", під керівництвом проф. Анни Базар, відбувся тут 10 березня ц.р. в Українському Домі концерт у 160-ті роковини з дня народження Тараса Шевченка. На сцені виднів великий портрет Тараса, мистця М. Корґуна. Наперед хор проспівав „Заповіт", муз. Л. Ревуцького, а публіка повстанням з місць ушанувала найбільшого Поета України. У вступному слові Алла Герець підкреслила (в українській мові) всенародній культ Тараса. Навіть у совєтських концтаборах вшановують його пам'ять. В одному таборі старенький засланець так розсадив квітки у клумбі, що вийшов портрет Тараса у квітах, що його не посміли знищити таборові поліцисти. Анна Цішко, тут уроджена, прочитала доповідь в англійській мові, з'ясовуючи життя і творчість Тараса дуже влучно і основно. Дальше хор проспівав: „Реве та стогне" (нар. мелодія), „Встає хмара" Стеценка і „Думи мої" (нар. мелодія). Наталка Дмитрук продеклямувала „Тарасову ніч", Ф. Кошикар — „Заросли шляхи тернами". Соліст з Ню Йорку (бас) Володимир Тисовський проспівав: „Сонце заходить" Я. Степового та „Понад полем" М. Лисенка, а в другій частині: „Реве та стогне", „Ой, Дніпре" М. Лисенка, та „Бандуристе, орле сизий" Орлова, разом з хором. Студентки: Іванка Базар і Таня Данила продеклямували в англійській мові переклад поеми „До Основяненка". Хор проспівав ще: „Село" Гайворонського, „Садок вишневий" Степового та „Як не любити тебе, Україно" — І. Шамо (солістка М. Зонич). Хорові акомпаньювала Галя Мацюк, а солістові — Люба Ліщинська. Під час виступів хору — висвітлювано прозірки, що ілюстрували життя і творчість поета (краєвиди України). Приготовили їх: д-р Ю. Слюсарчук, інж. М. Герець і В. Базар. Проф. А. Базар і Панство Гереці вложили багато праці в підготову цього вдалого концерту.

Участь у концерті соліста-баса Володимира Тисовського причинився до підвищення його мистецького рівня. Наш гість — уроджeнець Старого Самбора, вже змалку виступав з успіхом у дитячих хорах у рідному місті. Він певно володіє милозвучним басом, сповненим сили і краси. Його перший виступ на нашому терені загально подобався та напевно не буде останнім.

Інж. М. Герець зорганізував Шевченківську виставку видань „Кобзарів" різних видавництв, альбоми, картини Тараса та „Шевченкіяну".

Концерт загально подобався усім, одначе хотілося б побачити на сцені й дітвору зі Школи Українознавства і наше студентство, зокрема — хор студенток „Кобза".

Т. Д.

Скрипаль Рафаїл Венке

На нашому овиді в ЗСА появилась українська - буковинська зірка, мистець музика-скрипаль Рафаїл Венке.

Багато українців, а зокрема людей з музичного світу, як також Музичного Інституту в Ню Йорку, де Венке вчить гри на скрипці, вже знають цього нашого визначного скрипаля. Його знають і багато американців, бо він — з великим успіхом концертував по різних містах Америки.



Рафаїл Венке

Та щоб і наш Літературно-Мистецький Клюб у Ню Йорку не пас задніх, то його управління попросило Р. Венке дати в залі Клюбу свій концерт, котрий відбувся 15 лютого 1974 р., з добірною програмою таких композиторів як Бетговен, Брамс, Венявський і Грудин. Дуже добре супроводжав його на фортепіяні наш, з третьої ґенерації тут уроджений українець Тома Гриньків.

Рафаїл Венке має поважні черти не тільки першорядного скрипаля, але й доброго знавця музики. Його виконання мали повноту та пропорцію тонів, чистоту в октавах, у двох чи тризвуках, гарне вібрато, ясні фладжіолетта і знамениті наглі стишання - замовкання при дуже вмілім веденні смика. Він переконливо віддавав інтерпретацію творів не тільки технічно, але й у їх фразуванні та динаміці. Були це не легкі до виконання твори Бетговена — Романца, Брамса — Угорський танок, Венявського — скерцо, а зокрема Грудина — Капрічіо.

Я можу з повною відповідальністю сказати коротко, що наш Рафаїл Венке стоїть на висоті скрипкового мистецтва, і ми щиро бажаємо йому дальших великих успіхів, передусім між чужинцями, та щоб він став на висоті його буковинських земляків-співаків як Орест Руснак чи Дмитро Гнатюк.

Проф. Іван Жуковський

Відзначено 25-річчя УВАН у Канаді

Вінніпеґ (С.П-ий). — Дня 13-го березня 1974 р. сповнилося 25 років із часу започаткування праці Української Вільної Академії Наук — УВАН у Канаді трьома членами її тодішньої Президії — сл.п. проф. Д. Дорошенком, проф. Л. Білецьким та проф. Яр. Рудницьким. З цієї нагоди того ж дня відбулося зібрання Гуманістичного Відділу й запрошених гостей у приміщенні Університетського Клюбу в Манітобському університеті. Доповідь про історію оснування УВАН та її успіхи в роках 1949-1969 виголосив останній із живучих основників Академії проф. Яр. Рудницький. Він вказав на здобутки в науково-дослідчому полі, публікації УВАН (коло 250 назв), зв'язки з науковим світом, участь у конґресах, тощо. Наприкінці він коротко згадав і про сучасну кризу в УВАН, подаючи подробиці про її діяльність у роках 1970-74. Після дискусії й запитів прийнято до відома два проєкти, що їх опрацьовується з нагоди 25-річчя: „УВАН у Канаді в роках 1949-74" Ольги Войценко та „Бібліографія УВАН у Канаді за перше 25-річчя" Тамари Кубрак. Чашкою кави закінчено це зібрання, після чого відбулося окреме засідання Управи Гуманістичного Відділу УВАН, присвячене ювілеєві 1949-74.

Управа Землячтва „Перемищина"

повідомляє, що в останніх часах відійшли у Вічність такі колишні жителі Перемиської землі та Перемишля:

о. рад. Александер Трешневський, о. Ярослав Полянський, о. Юрій Гнатишак, Петро Полянський, Марія Ліщинська, ред. Володимир Стахів, мґр. Михайло Дужий, арх. Зенон Гадзевич, Ольга Хоростіль, проф. Михайло Проць, мґр. Володимир Польняк, мґр. Іван Мосевич, мґр. Карло Малий, Іванна Чернига, Евген Данилюк, Тимотей Лаба, Лідія Клюфас, проф. Олена Яцишин, інж. Юліян Сас-Подлуський.

Родинам Покійників висловлюємо наші співчуття.

ПОМЕРЛИМ ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ!

Ділимося сумною вісткою з Рідними і Знайомими, що з Волі Всевишнього відійшла у Вічність на 90-му році життя, наша Найдорожча ТЕЩА і БАБУНЯ

МАРТА З ОКУНЕВСЬКИХ ДАНИШ

ПОХОВАНА в Тальгамі, Горішня Австрія.

В глибокому смутку:

синова — МАРІЯ ДАНИШ
внучки — РОМА і НАТАЛЯ

СПІЛКА УКРАЇНСЬКИХ ЖУРНАЛІСТІВ АМЕРИКИ (СУЖА)
з найбільшим жалем повідомляє, що 19-го березня 1974 року у своєму помешканні у Торонто (Канада), несподівано, на 55-му році життя, помер

НЕСТОР РІПЕЦЬКИЙ

голова Спілки Українських Журналістів Канади, голова Федерації СУЖА і СУЖК та голова Світової Федерації Спілок Українських Журналістів.

ВШ. Родині Покійного в Канаді й Америці і Колеґам із СУЖК висловлюємо глибоке співчуття.

УПРАВА

„Чорноморська Січ" чемпіоном Гаківкової Ліги Юнійон Кавнті Ню Джерзі

Нюарк 5 березня. — Були це останні, календарні змагання Гаківкової Ліги Юньйон Кавнті стейту Ню Джерзі, в яких „Ч. Січ" здобула „золоту" перемогу 2:1 і вдруге в своїй історії звання чемпіона в тій мужній ділянці спорту, яким є гаківка. Цим своїм найбільшим осягом наші гаківкарі перші із 11-ти ланок спорту в УСТ „Ч. Січ", відзначили 50-річчя Т-ва, що саме припадає в цьому 1974 році.

Як і можна було сподіватися ці найважліші —, рішальні про чемпіонат сезону — змагання притягнули на трибуни льодової арени „Айронбавнду" рекордову кількість глядачів, к. 500, в цьому числі кілька сотень українців, членів і прихильників „Ч. Січі", а головно майже сотня спортовців з футбольної, відбиванкової і інших ланок Т-ва. Усі вони прибули з великим ентузіязмом піддержати своїх друзів гаківкарів у цих важливих змаганнях, що єдині в східніх ЗСА репрезентують цю ділянку українського організованого спорту. Вправді в численних професійних, гаківкових клюбах „Н. Л." ЗСА і Канади виступає ряд клясових талантів українського походження: Вол. Ткачук, І. Буцик, О. Кіндрачук, Романчич, Лисяк, Лесюк, Пелик, Гарбарук, Шмир і багато інших, та все ж пошучи про них американсько-канадська преса не завжди називає їх українське походження. Саме тому діяльність УСТ „Ч. Січ" в цьому під сучасну пору, дуже популярному спорті має окреме і важливе значення. До речі при цій нагоді годиться віднотувати, що за короткий час (4 роки) діяльности гаківкової ланки в ній вибилися вже і зацікавили собою ряд тренерів університетів і півпрофесійних клюбів, такі „Січовики": Б. Дзіман і Т. Фера (Ратґерс), П. Мельник (Сітон Гол), Д. Сурович, Д. Кох і М. Квін Нюарк „Сейберс". Усі згадані вже виступали в складах цих дружин.

У світових змаганнях крім 4-ох останніх гаківкарів, названих вище, гру на вищому рівні показали майже всі змагуни нашої дружини: воротар І. Смоковський, Євген Семенюк, Роман Семенюк, Данило Сурович, Валентин Олійник, Зенон Семанишин, Андрій Валицький, Йосип Гудак, М. Вудний, Т. Мушато, М. Ляцук, О. Кузів. Бракувало контуженого І воротаря Івана Барбадина. Ведення 1:0 для „Ч. Січ" здобув Квін з асисти Коха в І періоді. На початку ІІ періоду господарі вирівняли 1:1, але ще перед другою перервою Балицький з асист Смоковського-Олійника, здобув, як пізніше показалося переможнього ґоля. Не зважаючи на швидку і дуже завзяту гру, що її показали обидві дружини в ІІІ періоді вислід 2:1 залишився незмінним до закінчення тієї зустрічі.

В наступному тижні 4 дружини, що зайняли кращі місця в кінцевому показнику табелі гор, розпічнуть кінцеві гри сезону, так зв. плей оф. Після цього в неділю дня 31 березня ц.р. „Ч. Січ" відбуде престижеві змагання в рямках надзвичайних Ювілейних — спортових імпрез, з півпрофесійним гаківковим клюбом „Сейберс".

Офіційний, кінцевий показник табелі гор Гаківкової Ліги Юньйон Кавнті, Сезон 1973-74:

клюби	точки	ворота
1. Чорноморська Січ	27:1	66:17
2. Айронбавнд Г.К.	24:4	64:21
3. Гелс, Юньйон	16:12	51:38
4. Розел Кетолік Г.К.	14:14	45:55
5. Нордікс, Вестфілд Г.К.	13:15	72:49
6. Ню Провіденс Н.С.	8:20	34:60
7. Крусейдорс, Вудбридж	6:22	35:86
8. Сільвер Блейдс Пл. Г.К.	4:24	27:68

У показнику табелі гаківкарів ліги, що здобули найбільше точок на 4-му місці опинився Валентин Олійний, який стрілив 10 ґолів і здобув 11 асист. В першій десятці займає місце теж Андрій Балицький (9 ґолів і 8 асист.) за ним слідують Дан. Кох (8 ґолів, 9 асист), Данило Сурович (7 ґолів і 10 асист). Перше місце з 28-ми точками займає Б. Саретеллі Айронбавнд Г.К.

У понеділок 11-го березня розпочалися гри „плей оф", в яких „Ч. Січ" має відбути щонайміні 2 змагання. Переможець тієї серії ввійде до фінальних гор з переможцем пари „Айронбавнд" — „Іґелс" Юньйон.

Концерт в честь Тараса Шевченка в Твин Ситі

Заходом місцевого Відділу УККА, влаштовано тут концерт в 160-ліття з дня народження Тараса Шевченка. Концерт відбувся в Міннеаполісі дня 10-го березня 1974 р. в залі Українсько-американського дому. Коротку програму концерту виконано силами місцевих організацій та при видатній допомозі хору „Дніпро".

Американський гимн на фортепіяні відіграла Наталія Сингаївська. Вступне слово з рамени Комітету оборони сов. політв'язнів прочитав О. Товстоп'ят. Реферат виголосив В. Пакуляк, секретар Відділу УККА. Основно опрацьований реферат насвітлив маловідомі моменти в житті Шевченка. Студентка Р. Лісович (ТУСМ) з чуттям продеклямувала декілька уривків з поеми „Наймичка".

М. Радієвська (Пласт) добре деклямувала вірш „За сонцем хмаронька пливе". Рівночасно той вірш інсценізували три юні пластунки у формі балету.

З чотирма піснями виступив хор „Дніпро", під орудою М. Вриня. Хор проспівав пісні: „По діброві вітер віє", гарм. Д. Петрівського, „Віється хмара з-за лиману", муз. Г. Китастого, „Доле ж моя, доле", муз. Кос-Анатольського (сольо К. Цареградської) та „Гей, злітались орли", муз. Стеценка. Хорові акомпанювала Н. Сингаївська.

Концерт Шевченка закінчено „Заповітом".

Василь Пакуляк

Відлітають сірим шнурком...

Відходять у вічність колишні вояки Української Армії і, буває, не згадає ніхто про них у пресі. Минулого літа помер в Едмонтоні (Канада) лікар д-р Іван Ярема, бувший хорунжий УГА. Народжений 1902 р. в Старому Самборі (Галичина), шістнадцятилітнім юнаком зголосився в 1918 році до Української Галицької Армії. Перейшов військовий вишкіл і з фронтовими частинами Гірської Бригади, в часі її відступу, під наступом польської армії, опинився на території Чехо-Словаччини, в Українській Бригаді в Німецькому Яблінному. Там доповнив гімназійну освіту і на чеському університеті в Празі закінчив медичні студії. Працював як лікар на клініці у Празі, а з 1936 до 39 року в університетській клініці у Відні. В 1939 р. повернувся до Праги, а в 1946 р. еміґрував до Німеччини і працював як лікар у таборі ДП в Реґенсбурзі. В 1947 р. одружився і виїхав у Канаду та працював у лічницях в Манітобі, Саскачевані, а вкінці в Едмонтоні. Тут, кромі лікарської праці, брав живу участь в українському культурному житті та писав статті для українських газет і журналів.

Помер після довшої недуги, 30-го серпня 1973 р. залишаючи дружину Анну і сина д-ра Андрія.

О. З.

ФУТБОЛ

„Чорноморська Січ" — „Вісла" СК 1:7

СІМКОВИЙ ТУРНІР

„Чорноморська Січ" — Елизабет СК 1:4

О. Твардовський

Загальні Збори 64-го Відділу СУА в Ню Йорку

У неділю 2-го січня ц. р., відбулися Річні збори 64-го Відділу СУА в новій домівці СУА — 108 2-га Евеню в Ню Йорку. Окружну Раду СУА репрезентувала заступниця голови, Ірина Падох.

Збори відкрила голова Відділу Марія Даниш — молитвою і хвилинною мовчанкою вшановано пам'ять заслуженої членки Відділу покійної Іванни Скопляк.

Зборами проводила Президія: Марія Савчак — голова, секретарювала — Мирослава Вовкодав. Після прийняття порядку нарад, затверджено протокол з минулорічних зборів, який прочитала протоколярна секретарка Софія Питляр.

Голова Марія Даниш, звітуючи подала детальний перегляд діяльности Відділу за діловий рік. Праця була велика, позитивна і дуже жертвенна, вона, крім організаційного - внутрішньо-місцевого характеру увінчалась незвичайним успіхом у зовнішніх зв'язках — 64-ий Відділ брав участь у Різдвяному фестивалі, який відбувся у Світовому Торговельному Центрі в Ню Йорку, під гаслом „Різдво по всьому Світу". В ряді станків-виставок із показом Різдвяних традицій, таких держав,як Голляндія, Данія, Італія, Німеччина, Норвегія, Японія й інш. — виставка 64-го Відділу під назвою „Українське Різдво" — захоплювала публіку своїм естетичним виглядом і мистецьким оформленням праці Слави Ґеруляк.

Заслухано теж звітів референток поодиноких рефератів, які дали образ глибокої застанови в плянувані програми праці, для добра і престижу Відділу, своєї організації Союзу Українок Америки та української громади.

По дискусії, яка заторкнула ряд питань з різних ділянок Відділу на майбутнє, та по уділенні абсолюторії уступаючій Управі — Номінаційна комісія схвалена зборами в складі: голова — Марія Ржепецька, Поля Книш і Люба Артимишин — члени, предклала листу Нової Управи і Контрольної комісії, яку прийнято одноголосно.

Нова Управа: Марія Даниш — голова, Марія Барагура — заступниця голови, Софія Питляр — протоколярна секретарка, Марія Савчак — коресподенційна секретарка, П. Евстахія Шуган — фінансова референтка, Поля Книш — касирка. Референтки: Марія Конашевич — організаційна, Христина Навроцька — культурно освітня. Дарія Костів і Вроня Коваль — виховні, Ірина Комар і Софія Салдан — імпрезові, Осипа Лень і Марія Погорецька — суспільна опіка, Оксана Рак — пресова, Люба Раковська і Марія Карпевич — господарські; Делегатка до Об'єднаного комітету — Стефа Салдан. Опіка над — строями й альбомами Історичної Ноші — Марія Савчак. Контрольна комісія: Марія Ржепецька — голова, Володимира Івануса, Галя Кілляр, Кіра Скоробогата, Мирослава Вовкодав — члени.

Ірина Падох в імені голови Управи Окружної Ради, Олександра Кіршак висловила подяку Відділові за товариську співпрацю в Окружній Раді, бажаючи дальших успіхів.

Оксана Рак - Прес.реф.

ШЕВЧЕНКІВСЬКИЙ КОНЦЕРТ НА СОЮЗІВЦІ

Союзівка, Керґонксон, Н. Й. — Заходом місцевої Школи Українознавства відбувся тут у неділю 17 березня ц. р. концерт на пошану Т. Шевченка, влаштований під проводом пані Олімпії Васьків та проф. Володимира Бакума. У програмі концерту були виступи дітей з рецитаціями, деклямаціями і співом. На за закінчення концерту проф. Дам'ян Горняткевич мав доповідь про Т. Шевченка, як маляра.

ВИСТАВКА КАРТИН ІРИНИ ФЕДИНИШИН

Мейплвуд, Н. Дж. — У приміщеннях Гілтон Бренч Лайбрері при 1688 Спрінгфілд Евню у Мейплвуд, Н, Дж. відбувається, почавши від 1 березня ц. р., виставка малярських праць Ірини Фединишин. Буде відкрита виставка до 31 березня ц. р. і її можна оглядати в понеділки й вівторки від 9 ранку до 9 вечора, в середи, четверги і п'ятниці від 9 ранку до 6 веч. і в суботи від 9 до 1 по пол.

ТАРЗАН, Ч. 7090. Приятелям грозить небезпека

WHAT WAS A LAZY STREAM HOURS BEFORE NOW SPILLS OVER ITS BANKS AND ENGULFS THE SURROUNDING AREA...
TARZAN! WHAT IS ALL THIS WATER RUSHING IN ON US?
I SHOULD HAVE REALIZED THAT WE WERE IN A VALLEY WHEN I SAW THE WATERFALL!
WE CAN'T STAY HERE — WE COULD DROWN!..
ITO, WE MUST TAKE OUR CHANCES IN THE FOREST!
LET'S GO!

Потік, який кілька годин раніше плив спокійно, тепер виступає із своїх берегів і затоплює околицю!

Тарзане! Чому ця вода так скоро напливає до нас?

Я повинен був збагнути, що ми в низині, коли побачив водопад!

Ми не можемо тут залишатися — Можемо втопитись!..

Іто, мусимо пробувати щастя в лісі!

Ходім!